

REPENTANCE

“For the completion of the remainder of our lives ... in repentance...”

(28.2.2021)

Una dintre cele mai importante petiții care sunt adresate lui Dumnezeu în timpul Sfintei Liturghii (și în toate celelalte Servicii Sfinte), este pentru **pocăință și iertarea păcatelor noastre**. Aceste rugăciuni ale Bisericii sunt modelate după rugăciunea pe care Însuși Domnul ne-a dat-o: *"Tatăl nostru... și iartă-ne greșelele"* (Matei 6:9-12). Ceea ce se cere aici este să fim eliberați de păcatele noastre. Alte exemple în acest sens sunt frumos exprimate în Psalmul 50 (51), care este recitat de cel puțin patru ori pe zi, împreună cu astfel de rugăciuni și rugăminți ca: *"Pentru finalizarea restului vieții noastre în pace și pocăință, să-l întrebăm pe Domnul"*; *"Ne rugăm, de asemenea, pentru ... iertare și iertarea păcatelor..."* Avem, de asemenea, perioada de *Triod* și Sfântul *Mare Post*, care include imnul *"Dătătorule de viața, deschide-mi usile pocăinței ..."* Cantarea acestui imn, după Psalmul 50 (51) în timpul zilei de duminică, ne cheamă sufletele la pocăință.

Aceste rugăciuni pentru pocăință sunt făcute adeseori în închinarea noastră comună. Și totuși, mulți dintre noi rămân nehotarati, nu-si dau seama ce binecuvântare este. Ceea ce se termină prin a se întâmpla, este că o persoană aude cuvântul "pocăință", și ei sunt copleșiți de frică și rușine. Gândurile lor merg la toate lucrurile rele pe care le-au făcut în viața lor, și ideea de a merge la Tatăl lor spiritual să le mărturisească este mai mult decât pot suporta.

Adevărul este că pocăința și mărturisirea nu sunt acte rușinoase deloc ! Rușinea vine din comiterea păcatului, nu din a fi curățat de el. Când cineva se pocăiește și își mărturisește păcatele, se poate bucura, pentru că este vindecător de bolile sufletului său. Duhoarea păcatului este îndepărtată și li se dă curajul să ridice ochii la Dumnezeu, cu conștiința curată.

Sfântul nostru contemporan Porfirie obișnuia să spună: "Pocăința este Misterul iubirii lui Dumnezeu pentru om". În acest mod perfect, omul scapă de ceea ce este rău. Mergem la spovedanie și ne simțim împăcați cu Dumnezeu; simțim bucurie înăuntru, iar vina pleacă. Ne apropiem de nemurire fără anxietate, și fără teamă. În Ortodoxie nu există fundătură, pentru că există un duhovnic care a primit harul de a oferi iertare" (*Viață și Cuvinte*, p. 400). Cu alte cuvinte, un păcătos își dă seama de slăbiciunea lor și, prin pocăință, se refugiază în compasiunea lui Dumnezeu Tatăl, asemenea Fiului Risipitor al lecturii Evangheliei de astăzi. Cu mărturisirea, ca există pace și bucurie inexplicabilă.

Întrebarea devine atunci: Dacă pocăința este ceva ce se poate face cu ușurință, de ce există oameni care încă refuză să se pocăiască, purtând povara păcatelor lor?

Sfinții Părinți ai Bisericii ne învață că pocăința are în mod necesar două elemente: liberul arbitru al umanității și acțiunea lui Dumnezeu. O persoană nu se poate pocăi singură, așa Însuși Domnul a spus: *Fără Mine nu puteți face nimic* (Ioan 15:5). Harul lui Dumnezeu este necesar pentru ca acest mare bine să fie trezit în fiecare persoană. Ne dăm seama de situația tristă în care ne aflăm și în acest fel suntem neliniștiți de pocăință. După cum scrie Sfântul Apostol Pavel, *"Dumnezeu este cel care lucrează în voi, și ca sa voiti și ca sa savarsiti, dupa a Lui bunavointa"* (vezi Filipeni 2:13).

Cu toate acestea, pentru ca Hristos să vină la noi, participarea noastră este esențială. Trebuie să-L abordăm pe Hristos cu umilință, dragoste și rugăciune. Din respect pentru libertatea noastră, Dumnezeu așteaptă ca oamenii să vină la El, din proprie voință, pentru a căuta această vindecare. De aceea, în închinarea noastră comună (precum și rugăciunile private) îi cerem Domnului în mod repetat, să ne acorde pocăință *"Pentru încheierea restului vieții noastre în pace și pocăință, să-L întrebăm pe Domnul"*; și *"Tată Ceresc... primiți-ne într-o stare de pocăință și mărturisire, așa sunteți buni și oameni iubitori de Unul.*

Este important pentru noi să înțelegem ce înseamnă aceste rugăciuni. Nu trebuie să limităm pocăința la acele momente în care credem că trebuie să mergem la Tatăl nostru spiritual pentru mărturisire. Pocăința nu este doar un act singular, ci un proces continuu. Deoarece este posibil să păcătuiim în fiecare moment al fiecărei zile, trebuie să fim într-o stare constantă de pocăință. Cu alte cuvinte, păcatul este un virus mortal, iar pocăința este vaccinul nostru. Acest vaccin este protecția noastră pe tot parcursul vieții împotriva degradării spirituale și a morții, care separă sufletul de Dumnezeu, sursa vieții.

Cu această pregătire a sufletului prin pocăință și mărturisire, creștinul se poate bucura de darul suprem al lui Dumnezeu, care este prețiosul Trup și Sânge al lui Hristos în Sfânta Împărtășanie, "*pentru bucurie, sănătate și fericire*", și "*pentru iertarea păcatelor și a vieții veșnice*".

Fie ca noi, frații și surorile mele, să devenim conștienți de semnificația rugăciunilor penitențiale în preaslăvirea noastră, mai ales în Sfânta Liturghie. Trebuie să rămânem vigilenți, astfel încât aceste rugăciuni și rugăminți să pătrundă în inimile noastre în drum spre Cer. Domnul nostru, în dragostea Sa pentru umanitate, va vărsa Harul Său asupra noastră, permițând o stare constantă de pocăință. În acest fel, ne putem bucura întotdeauna de bucurie și pace, atât aici, cât și în viața veșnică. Amin.